

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 371

Xin chào chư vị Pháp sư, chư vị đồng tu, xin mời ngồi. Xin xem phẩm hai mươi bốn “Tam Bối Vãng Sanh”. Chúng ta đọc đoạn kinh văn này để đối chiếu.

“Kỳ thượng bồi giả, xả gia khí dục, nhi tác Sa-môn, phát Bồ-đề tâm, nhất hướng chuyên niệm A Di Đà Phật, tu chư công đức, nguyện sanh bỉ quốc”.

Đoạn kinh văn này, xưa kia Tổ sư Đại đức đã giảng rất nhiều, hiện nay chúng ta lại tiếp tục xem nguyên lí mà cổ Đại đức đã nói trong An Lạc Tập. Phần phía trước đã nói ba điều trái ngược với Bồ-đề môn, phải xả bỏ những điều này, sau khi xả bỏ thì mới có thể được ba điều tùy thuận Bồ-đề môn. Tùy thuận thì chúng ta mới có thể thật sự thành tựu. Thứ nhất là vô nhiễm thanh tịnh tâm, thứ hai là an thanh tịnh tâm, hai điều này phía trước chúng ta đã học rồi. Hiện nay chúng ta tiếp tục xem thứ ba là lạc thanh tịnh tâm.

“Tam giả lạc thanh tịnh tâm, dục linh nhất thiết chúng sanh đắc đại Bồ-đề cố, dĩ nhiếp thủ chúng sanh, sanh bỉ quốc độ cố, Bồ-đề thị tất cánh thường lạc xứ, nhược bất linh nhất thiết chúng sanh đắc cứu cánh thường lạc giả tắc vi Bồ-đề môn” (Thứ ba: tâm lạc thanh tịnh, mong cho hết thảy chúng sanh đắc đại Bồ-đề, nhiếp thủ chúng sanh sanh về nước kia. Bồ-đề là chỗ thường lạc rốt ráo. Nếu chẳng làm cho tất cả chúng sanh đạt được thường vui rốt ráo thì trái nghịch với Bồ-đề môn). Đến đây là một đoạn, đoạn này nói rất hay, còn gọi là “sự hưởng thụ cao nhất của đời người”, còn gọi là “Khổng Nhan chi lạc” (niềm vui của Khổng Tử và Nhan Hồi). Khổng Tử và Nhan Hồi đã đạt được sự vui sướng, pháp hỷ của Phật Bồ-tát.

Niềm vui của chư Phật Như Lai, Pháp Thân Bồ-tát, đây thật sự là sự hưởng thụ cao nhất của đời người. Do đâu mà có? Đoạn kinh văn này nói rất rõ, nhất định phải được tâm thanh tịnh, trong tâm thanh tịnh không có nhiễm ô, tâm nhiễm ô thì không thanh tịnh, tâm thanh tịnh là an. Nếu tâm bạn bất an, vậy là tâm của bạn không thanh tịnh, trong tâm thanh tịnh thì có niềm vui, nếu bạn không có niềm vui thì tâm của bạn không thanh tịnh. Cho nên tâm thanh tịnh sẽ mang cho ta sự vô nhiễm, an toàn, vui sướng.

Xin thưa với quý vị, tâm thanh tịnh là cái vốn sẵn đầy đủ trong tự tánh của mỗi chúng sanh, đây là tánh đức trong Bồ-đề tâm. Chúng ta nói Bồ-đề tâm, thể của Bồ-đề tâm là chân thành, tác dụng của Bồ-đề tâm chính là đức dụng của nó, gồm có thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi, khẳng định là như vậy. Được một điều thì được tất cả, bạn nói “Tôi đã đạt được tâm thanh tịnh rồi, tôi không bị nhiễm ô, nhưng mà tôi không có niềm vui, tâm tôi bất an”, hay nói cách khác, bạn chưa đạt được tâm thanh tịnh. Tâm thanh tịnh thì không những không nhiễm ô mà còn có an, có lạc, hơn nữa tâm thanh tịnh tràn đầy trí huệ. Ở chỗ này không nói, nhưng trong Kinh Kim Cang thì nói rất hay, “*tín tâm thanh tịnh tắc sanh thật tướng*”, thật tướng là trí huệ Bát-nhã.

Trong Kinh Bát-nhã, Phật nói với chúng ta, trí huệ có căn bản trí, có hậu đắc trí. Căn bản trí chính là tâm thanh tịnh, hậu đắc trí là khởi tác dụng của trí huệ. Ở chỗ này nói vô nhiễm, an lạc, tự tại là khởi tác dụng của trí huệ, đây là đối với bản thân mình. Đối với chúng sanh là đại từ đại bi, toàn bộ là từ nơi căn bản trí khởi tác dụng. Căn bản trí chính là tâm thanh tịnh, quý vị phải nên biết điều này. Tâm thanh tịnh vốn có đầy đủ trong tự tánh, hiện tại vì sao chúng ta không có tâm thanh tịnh? Hãy nghĩ xem, phía trước có nói ba điều, trong đó là “*tham trước tự thân*”, bạn có tham dục, bạn có chấp trước, nên không có tâm thanh tịnh. “*Vô an chúng sanh tâm*”, tức là bạn không có tâm quan tâm chăm sóc tất cả chúng sanh, không có cái ý niệm này, không có cái ý nguyện này, không biết quan tâm chăm sóc tất cả chúng sanh. Tất cả chúng sanh với chính mình là là một thể, đương nhiên là bạn chẳng biết chân tướng sự thật này, nên bạn không để ý đến chúng sanh, sự khổ vui của chúng sanh, sự an nguy của chúng sanh, bạn chẳng để trong tâm. Bạn thích người khác cung kính cúng dường mình, những điều này là phiền não tập khí, cũng là sự chướng ngại tâm thanh tịnh mà chúng ta thường nói là tâm thanh tịnh đã bị nhiễm ô rồi. Sự nhiễm ô này là thí dụ, tâm thanh tịnh thì làm sao mà bị nhiễm ô được? Nếu như bị nhiễm ô vậy nó không phải là thật, mà là hư vọng, cho nên đã chướng ngại tâm thanh tịnh, làm cho tâm thanh tịnh của chính mình không thể hiện tiền.

Tâm thanh tịnh không thể hiện tiền là do tín nguyện của chúng ta không vững chắc, tín tâm và nguyện lực đều không đáng tin, tín tâm bị dao động, nguyện không đủ sâu. Bị cái gì làm cho dao động? Bị danh vọng lợi dưỡng, danh vọng lợi dưỡng là giả không phải thật, những người chân thật giác ngộ thì đều buông bỏ tất cả thân tâm thế giới, đều làm điều thật không làm điều giả. Làm điều thật là ngay trong đời này phải thành tựu, thành tựu cái gì? Nhất định phải ra khỏi

mười pháp giới, không những không tạo luân hồi nữa, mà cả Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ-tát cũng chẳng cần, đó là ra khỏi mười pháp giới, bản thân mình phải toàn tâm toàn lực làm cái việc này. Dùng thời gian ngắn ngủi trong đời này để nâng cao cảnh giới của chính mình, đây là người thông minh tuyệt đỉnh, là người chân thật có trí huệ, nâng cao địa vị của chính mình trong hội Hoa Nghiêm, đây là thật không phải là giả. Thế gian này mới là giả, khi thọ mạng hết thì cái gì cũng chẳng còn, đúng là vạn thứ không mang theo chỉ có nghiệp theo thân. Địa vị của Bồ-tát từ thập trụ, thập hạnh, thập hồi hướng, thập địa, mỗi lúc càng hướng lên cao, điều này là xác thực bạn có thể mang theo. Trong pháp môn Tịnh Độ, phải biết nâng cao phẩm vị của mình.

Trong kinh này chỉ giới thiệu khái lược, giới thiệu đại khái, chỉ nói ba bậc vãng sanh, trong Kinh Quán Vô Lượng Thọ thì nói tường tận hơn, nói chín phẩm. Cho nên Kinh Vô Lượng Thọ cùng với Quán Kinh hợp lại thì cổ đức thường nói ba bậc chín phẩm. Kinh Vô Lượng Thọ nói ba bậc, Kinh Quán Vô Lượng Thọ nói chín phẩm, bạn hiểu được đạo lý này, thông suốt được chân tướng sự thật thì ngay trong đời này chúng ta cố gắng nâng cao phẩm vị cho mình, hi vọng nâng cao từ Phạm Thánh Đồng Cư Độ lên đến Phương Tiện Hữu Dư Độ, từ Phương Tiện Hữu Dư Độ lên đến Thật Báo Trang Nghiêm Độ. Trong mỗi độ đều có ba bậc chín phẩm, vì vậy chúng ta phải cố gắng.

Làm thế nào để nâng cao phẩm vị? Phải buông bỏ, buông bỏ thì bạn được nâng cao, nếu bạn không chịu buông bỏ thì chẳng có cách nào nâng cao được. Phía trước có dạy chúng ta buông bỏ tham trước, cái tham đó chính là đại biểu của phiền não, kiến tư phiền não. Trong kiến phiền não có thân kiến, biên kiến, kiến thủ kiến, giới thủ kiến, tà kiến. Trong tư phiền não thì có tham sân si mạn nghi. Vô lượng phiền não này được qui nạp lại thành mười loại lớn, cái tham ở đây chính là tiêu biểu cho mười loại lớn. Trước là chấp trước, bạn phải buông bỏ tham trước thì tâm thanh tịnh mới hiện tiền. Tâm thanh tịnh hiện tiền mà không biết quan tâm giúp đỡ tất cả chúng sanh thì tâm lượng của bạn không lớn, như vậy Bồ-đề tâm không thể hiện tiền. Bồ-đề tâm là tâm lượng rộng lớn, không phải tâm lượng nhỏ, cho nên sự thanh tịnh trong phạm vi nhỏ hẹp thì sự thanh tịnh này không thể mở rộng. Thật sự đạt được tận hư không khắp pháp giới thì đó chính là Bồ-đề tâm, đại Bồ-đề tâm hiện tiền. Ngạn ngữ có nói “lượng lớn phước lớn”, “tâm bao thái hư, lượng chu sa giới”, cái tâm này là tâm thanh tịnh. Xin thưa với quý vị, tâm bình đẳng, tâm chánh giác, tâm từ bi bao trùm tận hư không khắp pháp giới.

Tứ hoàng thế nguyện vốn chỉ là một nguyện, mong muốn tất cả chúng sanh trong tận hư không khắp pháp giới sớm viên thành Phật đạo. Hiện tại họ đã mê mất tự tánh, nên khởi tâm động niệm, lời nói việc làm hoàn toàn trái ngược với Bồ-đề tâm, trái ngược 180 độ, làm biến chất Nhất Chân pháp giới của “duy tâm sở hiện”, trở thành tam đồ lục đạo, khổ nói không nên lời. Những người này chúng ta gọi họ là “chúng sanh tội khổ”, làm thế nào để độ họ? Khi nào họ giác ngộ, khi nào họ hiểu rõ thì họ sẽ được độ.

Có người hỏi tôi, chúng sanh trong địa ngục làm sao có thể ra khỏi địa ngục rồi nhập vào thân người khác truyền thông tin cho chúng ta? Địa ngục là do vọng tâm biến hiện ra, giống như nằm mộng vậy, khi họ tỉnh dậy thì rời khỏi địa ngục, cảnh giới địa ngục liền không còn nữa. Nhưng mà chúng sanh trong ba đường ác chấp trước rất kiên cố, rất khó hồi đầu, rất khó giác ngộ. Nếu như bạn không tin thì bạn hãy tỉ mỉ mà quán sát, trước tiên quán sát bản thân mình, bản thân mình đã học Phật lâu năm như vậy, nghe kinh cũng nghe rất nhiều nhưng tại sao vẫn chưa giác ngộ? Vì sao vẫn chưa hồi đầu? Vì tâm thanh tịnh không thể hiện tiền, bạn vẫn còn chấp trước, bạn vẫn còn tham muốn, bạn vẫn chưa buông bỏ. Vậy thì bạn thử nghĩ xem, người nơi địa ngục chấp trước hơn chúng ta không biết bao nhiêu lần, cho nên họ hồi đầu không dễ dàng. Phật Bồ-tát đối với tình huống này vô cùng hiểu rõ, vì sao vậy? Vì chính các Ngài đã từng trải qua, các Ngài cũng là phàm phu mà tu thành, các Ngài thông đạt hiểu rõ, các Ngài làm cách nào? Không ngừng giáo hóa chúng sanh, gọi là “*thâm nhập một môn, huân tu lâu dài*”, đây là Bồ-tát đại từ đại bi.

Lúc chúng ta còn đi học, có lúc lười biếng gián đoạn, xin thưa cùng quý vị, Phật Bồ-tát giáo hóa chúng ta chưa từng gián đoạn. Sự thật này nếu như bạn hiểu sơ lược Kinh Hoa Nghiêm thì bạn sẽ tường tận. Phật Bồ-tát giáo hóa chúng ta chưa từng gián đoạn. Các Ngài dùng đủ loại phương tiện khéo léo, mọi lúc mọi nơi nhắc chúng ta, giúp cho chúng ta giác ngộ, nhưng mà chúng ta thì như thế nào? Vẫn chưa giác ngộ, có lúc chúng ta bỗng nhiên giác ngộ, giống như là tia chớp vậy, trong sát-na phóng ra ánh sáng rồi lại mê hoặc, thời gian giác ngộ quá ngắn, thời gian mê hoặc quá dài, không dễ dàng hồi đầu.

Phật pháp nói thiện căn phước đức nhân duyên, từ đâu có thể nhìn thấy thiện căn phước đức sâu dày? Người này nghe được rồi, họ học tập, họ thật sự để ý, thật sự tu học, học điều gì? Học sửa đổi lỗi lầm, học buông bỏ, học nhìn thấu. Buông bỏ thì tự nhiên nhìn thấu, nhìn thấu thì tự nhiên buông bỏ, thuật ngữ trong Phật pháp Đại Thừa gọi là “*chỉ quán song vận*”, chính là chân thật tu thiện.

Pháp môn niệm Phật cũng không ngoại lệ, vì sao bạn niệm câu Phật hiệu này không được đắc lực vậy? Vì bạn chưa buông xả, tuy là miệng niệm Di Đà, nhưng trong ý niệm vẫn là chấp trước rất kiên cố, vì vậy câu Phật hiệu này không khởi tác dụng, không thể thức tỉnh được bạn, chỉ có thể nói là bạn trồng được hạt giống trong A-lại-da thức, mà không đạt được những lợi ích khác. Then chốt xác thực chính là ở sự buông bỏ, bạn buông bỏ càng nhiều thì bạn được nâng lên càng cao, bạn buông bỏ càng sớm thì bạn được nâng lên càng nhanh, bạn không hiểu được đạo lý này thì thật là đáng tiếc, vì sao vậy? Nếu như bạn đã hiểu được thì bạn sẽ làm được, bạn làm chưa được tức là bạn hiểu chưa thông, vậy thì phải nhờ vào phước đức.

Phước đức là gì? Là dừng mãnh tình tấn, là đã nếm được pháp vị, say mê không biết mệt, trong tâm thanh tịnh có chân lạc, trong tâm thanh tịnh có sự an toàn. Điều này bạn có muốn hay không? Bạn muốn thì phải buông bỏ tất cả những thứ khác, nếu còn một chút tham trước nào thì tâm thanh tịnh không thể hiện tiền. Xin thưa với quý vị, sự an toàn trong tâm thanh tịnh đạt đến mức độ nào? Các đồng tu học Phật có lẽ đã biết trong kinh Phật thường nói, tiểu tam tai, đại tam tai. Tiểu tam tai là gì? Hôm nay chúng tôi xin nói rõ, chiến tranh hạt nhân là tiểu tam tai, đại tam tai là sự hủy diệt của tinh hệ, không phải là quả địa cầu này mà là sự thành trụ hoại không của thái dương hệ, hệ ngân hà, đại tinh hệ, đây là đại tam tai. Cho dù là tiểu tam tai hay đại tam tai thì những tai nạn này vì sao lại sanh ra? Quý vị phải nên biết đều là do tâm không thanh tịnh, đã mê mất tâm thanh tịnh rồi, cho nên mới có tham sân si. Sự tạo tác của chúng sanh là tam độc thập ác, thập ác là những điều trái ngược với thập thiện, khởi tâm động niệm, lời nói việc làm đều là sát đạo dâm vọng, lường thiệt, ác khẩu, ỷ ngữ. Tạo ra những nghiệp này, nhẹ thì chiêu cảm tiểu tam tai, nghiêm trọng thì sẽ sanh ra đại tam tai.

Chư Phật Như Lai từ bi cứu giúp, các Ngài dùng cách gì? Dùng giáo dục, giúp đỡ mọi người giác ngộ, mọi người giác ngộ thì sẽ hồi đầu, buông bỏ tham sân si mạn, họ sẽ không tạo thập ác nghiệp nữa, hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức. Điều này giống như các tôn giáo khác đã nói “chúng sanh đã được cứu”, ai cứu họ? Là chính họ tự cứu họ, ai ai cũng biết, cũng hiểu được. Cho nên trong Kinh Kim Cang, Phật đã nói, “*Phật Bồ-tát độ vô lượng vô biên chúng sanh, thật ra chẳng có chúng sanh nào được độ*”, Phật chẳng độ chúng sanh, mà là chúng sanh tự giác ngộ, tự độ chính mình. Bản thân đã giác ngộ thì không còn tạo ác nữa, tham sân si mạn, thị phi nhân ngã cả thấy đều buông xả thì bản thân được tâm thanh tịnh. Chính mình được độ, rồi giúp cho người khác giác ngộ, giúp

cho người khác được tâm thanh tịnh, mọi người đều được độ, đạo lý này rất sâu, sâu vô cùng.

Đối với cổ Đại đức, chúng ta khâm phục năm vóc sát đất, đạo lý sâu sắc như vậy, các Ngài làm sao mà hiểu được vậy, các Ngài làm sao biết được? Vì các Ngài hoàn toàn tiếp nhận, làm theo lời dạy bảo, các Ngài làm được viên mãn vô cùng, điều này không thể không khâm phục. Ngày nay chúng ta có thể tiếp nhận, có thể thông suốt, vẫn phải nhờ vào sự trợ giúp của hệ thống khoa học kỹ thuật, trong Phật pháp có rất nhiều lý và sự mà khoa học đã chứng minh cho chúng ta, như là “tất cả pháp từ tâm tướng sanh”, “cảnh tùy tâm chuyển”, “nhược năng chuyển vật tức đồng Như Lai”. Hiện nay các nhà khoa học đã chứng minh cho chúng ta, như là thí nghiệm sự kết tinh của nước của tiến sĩ người Nhật Giang Bồn Thắng. Hôm qua tôi tìm thấy cuộn băng ghi hình, cuộn băng ghi hình này là lúc ở phòng thí nghiệm ở Tokyo, ông ấy tặng cho tôi, chúng ta có thể xem kỹ càng để chọn ra những hình ảnh có đủ tính tiêu biểu hoặc là làm phim chiếu bằng đèn hoặc là làm thành đĩa hình. Trong lúc chúng tôi thuyết giảng Phật pháp thì chiếu cho mọi người xem, đây là bằng chứng. Vạn pháp duy tâm, thật sự tất cả pháp từ tâm tướng sanh, điều này nói mười pháp giới y chánh trang nghiêm.

Cho dù bạn có tin hay không tin Phật pháp, bạn có tín ngưỡng tôn giáo hay không, điều quan tâm nhất là hạnh phúc của bản thân mình, ai mà chẳng quan tâm chứ? Sự an toàn của bản thân mình, sự vui sướng của chính mình, hạnh phúc của chính mình, đi đâu để mà tìm? Nếu như bạn đi tìm ở bên ngoài, vậy là sai rồi, vĩnh viễn sẽ tìm không thấy, bạn sẽ vất vả cả cuộc đời. Tìm từ nội tâm thì sẽ gặp, bạn sẽ được an vui mãi mãi, không chỉ trong một đời này.

Bạn biết chuyển được ý niệm thì có thể chuyển đổi được tất cả, ý niệm của ta thiện, thuần tịnh thuần thiện, trước tiên là tướng mạo của bạn thay đổi, tướng tùy tâm chuyển. Người xem tướng đoán mạng sẽ nói với bạn, tâm thiện thì hình tướng thiện, tâm thanh tịnh thì hình tướng thanh tịnh. Tiếp theo là sự thay đổi thể chất, không bị bệnh gì cả, tất cả các bệnh đều là do bất thiện, bất tịnh mà sanh ra, sự kết tinh của nước có thể chứng minh. Cho nên bản thân chúng ta muốn trong đời này sống được hạnh phúc, đầm ấm, vui sướng, an toàn, không gặp bất kỳ tai nạn gì thì bạn phải tu thuần tịnh thuần thiện, phải tu đại từ đại bi. Có cái nhân thù thắng như vậy thì phước báo chẳng khác gì với chư Phật Bồ-tát, bạn tu nhân của Phật Bồ-tát thì nhất định bạn sẽ được phước báo của Phật Bồ-tát, bên trong không còn nghi hoặc. Chúng ta hiểu rõ, nhất định phải phát tâm, giúp cho tất cả chúng sanh khổ nạn lìa khổ được vui, phải luôn có cái ý nghĩ này, không vì bản thân

mình. Trước tiên nhất định tâm phải thanh tịnh vô nhiễm thì bản thân mình mới có thể mãn nguyện, mới có thể giúp đỡ người khác. Nếu tâm của mình vẫn còn nhiễm trước thì muốn giúp cho người khác cũng giúp không được.

Thứ ba là lạc, là pháp hỷ sung mãn, chính là bản thân bạn thật sự đạt được sự thọ dụng. Câu nói này giống như trong Luận Ngũ, Khổng Tử đã nói, câu thứ nhất là “*học nhi thời tập chi, bất diệc duyệt hồ*” tức là *lạc thanh tịnh tâm* hiện tiền. Nhà Nho thì không đoạn tham dục, Thánh nhân thế gian tuy là họ không đoạn tham dục nhưng họ có thể hàng phục được, vì vậy mới nói “dục bất khả túng, ngạo bất khả trường”. Điều này là nhà Nho dạy công phu khắc chế, biết đủ thường vui, hay nói cách khác là họ xem trọng đời sống tinh thần, không xem trọng đời sống vật chất, cho nên trong đời sống của họ có niềm vui.

Chúng ta thường nói là có tình có nghĩa, trong Phật pháp thì đem chữ tình này đổi thành chữ trí, là có trí có nghĩa. Phật pháp thì phải đoạn trừ tham trước, chẳng phải là hàng phục nó, là phải đoạn trừ. Nhưng trong quá trình tu học, trước tiên là phải hàng phục được nó, sau đó mới có thể đoạn trừ, hàng phục không được thì làm sao bạn đoạn được chứ? Muốn hàng phục thì phải nhờ vào học vấn, phải nhờ vào thầy, bạn tốt để chỉ dạy thì mới hiểu rõ, thì mới bỗng nhiên đại ngộ. Hàng phục còn phải cần được chỉ dạy hướng chỉ là đoạn trừ nó, vì vậy học vấn càng sâu càng rộng thì mới có thể giúp cho bạn giác ngộ triệt để, hóa giải hết toàn bộ tập khí phiền não. Sau khi hóa giải thì được vô lượng trí huệ đức năng, chuyển phiền não thành Bồ-đề, chuyển ác nghiệp thành đức năng thì mới có thể khế nhập cảnh giới thật tướng của các pháp, trong cảnh giới này làm gì có sự mê tín. Bạn tu học, càng học càng vui sướng, càng buông bỏ càng đạt thành quả, tâm liền thanh tịnh, chẳng sanh một vọng niệm nào. Ở thế gian này, sống tùy duyên qua ngày thì được đại tự tại, đối với tất cả pháp thế xuất thế gian, chẳng những không chấp trước, không phân biệt, thậm chí đạt được sự không khởi tâm, không động niệm. Tâm và pháp tánh dung hòa với nhau, thân và pháp giới hợp thành một, cảnh giới này là cảnh giới của pháp thân Bồ-tát. Chúng ta phải nỗ lực học tập, điều này là thật không phải giả, không giống hết thấy hiện tượng trên thế gian này. Trong Kinh Bát-nhã nói “*Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng, nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh*”, cho nên chúng ta phải xả bỏ. Thế pháp là pháp sanh diệt, pháp sanh diệt thì chẳng cần để ý đến.

Câu cuối cùng rất quan trọng, chúng ta nên nhớ kỹ, thường phải đề ở trong tâm, “*nhược bất linh nhất thiết chúng sanh đắc tất cánh thường lạc giả, tắc vi Bồ-đề môn*” (nếu không khiến tất cả chúng sanh đắc được thường an vui rốt ráo

thì trái với Bồ-đề môn). Đoạn này rất quan trọng. Bồ-đề là chỗ cứu cánh thường lạc, bạn có cần hay không? Thường lạc thì không có khổ, thường lạc chính là nói Thế Giới Cực Lạc, điều này nói rất rõ ràng, rất minh bạch, Thế Giới Cực Lạc là quả, đại Bồ-đề tâm là nhân, Thế giới Cực Lạc làm sao mà hiện tiền vậy? Vì đại Bồ-đề tâm hiện tiền. Nếu như chúng ta muốn đạt được quả báo cứu cánh thường lạc, bạn không phát đại Bồ-đề tâm thì không được, không những chính mình phải phát đại Bồ-đề tâm, mà niệm niệm mong muốn giúp đỡ tất cả chúng sanh phát đại Bồ-đề tâm. Muốn giúp chúng sanh thì trước tiên bản thân mình phải làm được, bản thân bạn làm không được mà đi khuyên người khác thì họ chẳng tin, họ nói là bạn gạt họ, họ nói nếu nó tốt như vậy thì tại sao bạn không làm? Vì vậy chính mình phải làm tấm gương để người khác thấy.

Thích-ca Mâu-ni Phật đã làm tấm gương cho chúng ta, cả cuộc đời của Ngài, ngoài ba y một bát ra, Ngài chẳng có thứ gì, Ngài đã buông bỏ triệt để. Không phải là Ngài không có, cái gì Ngài cũng có. Ngài xuất thân là hoàng tử, nếu như Ngài không xuất gia thì Ngài sẽ thừa kế ngôi vua của phụ thân, Ngài sẽ làm quốc vương, vì sao Ngài đã xả bỏ ngôi vua, buông bỏ hết tất cả vinh hoa phú quý của thế gian? Bởi vì những thứ đó chẳng phải là cứu cánh thường lạc, cái vui đó là ngắn ngủi tạm bợ. Tuy nó là ngắn ngủi tạm bợ nhưng phải trả giá, thật sự mà nói chúng ta phải trả một cái giá quá đắt thì mới có thể hưởng được chút xíu vui sướng, hơn nữa thời gian vui sướng không bao lâu. Lời tôi nói chẳng có quá đáng, sự trả giá rất đắt, sự trả giá này là gì? Là mê mất tự tánh. Thích-ca Mâu-ni Phật đã giác ngộ, so sánh hai điều này, phước báo trời người thì chắc chắn không thể sánh bằng cứu cánh thường lạc, phước báo trời người thì ngắn ngủi tạm bợ, khổ báo trong tam đồ thì lâu dài.

Trong kinh điển Đại Thừa nói rất nhiều, con người ở trong lục đạo, ở trong tam thiện đạo thời gian ngắn ngủi, ở trong tam ác đạo thời gian rất lâu. Nếu như bạn không tin thì bạn hãy nghĩ xem, trong một ngày, trong ngày hôm nay từ sáng đến tối, ta khởi tâm động niệm thì ác niệm nhiều hay thiện niệm nhiều, tự lợi nhiều hay là lợi tha nhiều thì bạn sẽ biết được. Niệm niệm là tự tư, niệm niệm là tự lợi, niệm niệm là tổn người lợi mình, đâu có lý nào mà không đọa tam đồ? Sự thật ở ngay trước mắt, tỉ mỉ mà quan sát thì sẽ nhìn ra được.

Hiện tại thời gian đã hết, chúng ta học đến đây.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ